

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 marca 2024 r.
sprawy **M. F.**
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z dnia 26 października 2023 r., sygn. akt VII Ka 84/23,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Nowej Soli
z dnia 30 listopada 2022 r., sygn. akt II K 283/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz a. M. O., Kancelaria Adwokacka w N.S., kwotę 720 zł (słownie: siedemset dwadzieścia złotych), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Nowej Soli, wyrokiem z dnia 30 listopada 2022 r. uznał oskarżonego M. F. za winnego tego, że w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2019 r. do 3 listopada 2020 r. w miejscowości W. pow. N., w miejscu wspólnego

zamieszkania, znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją matką B. F., bratem P. F., I. K. w ten sposób, że znajdując się pod wpływem alkoholu wszczynał awantury domowe, podczas których wyzywał pokrzywdzonych słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał spokój domowników, w tym spoczynek nocny, rzucał w nich różnymi przedmiotami, niszczył sprzęty gospodarstwa domowego, popychał, szarpał, przyjmując iż czyn ten stanowi występki opisany w art. 207§ 1 kk i za to, na podstawie art. 207§ 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Uznał oskarżonego za winnego także tego, że w okresie od nieustalonego dnia czerwca 2019 r. do 20 października 2020 r. w miejscowości W. pow. N., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew woli I. K., po uprzednim używaniu wobec niej słów groźby karalnej, przytrzymywaniu jej za ręce oraz zakrywaniu jej ust swoją ręką, wielokrotnie doprowadzał pokrzywdzoną do obcowania płciowego, przyjmując iż czyn ten stanowi występki opisany w art. 197§ 1 kk w zw. z art. 12§ 1 kk i za to, na podstawie art. 197§1 kk w zw. z art. 57b kk wymierza mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 41a § 1 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych I. K., B. F., P. F., na odległość mniejszą niż 50 metrów oraz zakazał kontaktowania się z nimi pośrednio oraz bezpośrednio, jak również nakazał oskarżonemu opuszczenie lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonymi, na okres 5 lat.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 1 części rozstrzygającej wyeliminował ustalenie, że znęcał się nad I. K.,
- uzupełnił podstawy skazania i wymiaru kar orzeczonych w punktach 1 i 2 części rozstrzygającej, a nadto podstawy prawne orzeczeń zawartych w punktach 3, 4, 5 części rozstrzygającej o art. 4 § 1 k.k. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Obrońca skazanego wniosła kasację od tego wyroku. Zaskarżyła go w całości i zarzuciła: 1) rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało

istotny wpływ na jego treść, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 §3 k.p.k., wyrażające się w niewyczerpującym rozważeniu wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy skazanego, a w szczególności zarzutu odnoszącego się do obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., dotyczącego poczynionej przez Sąd I instancji dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, która miała wpływ na treść orzeczenia i polegała na przyjęciu przez Sąd II instancji, iż skazany dopuścił się czynu wyczerpującego dyspozycję art. 207 §1 k.k. oraz czynu z art. 197 §1 k.k.; 2) rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny na jego treść, tj. art. 2 § 2 k.p.k. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie, polegającą na uznaniu, iż przedmiotowe postępowanie dowodowe wykazało ponad wszelką wątpliwość, że skazany M. F. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów podczas, gdy w sprawie brak jest choć jednego wiarygodnego, niebudzącego wątpliwości dowodu, który udowodniłby powyższe ponad wszelką wątpliwość.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniosła o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze w zaskarżonym zakresie, a także poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Nowej Soli i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Nowej Soli do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie w zaskarżonym zakresie wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, stąd jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takich zaś uchybień w tej sprawie Sąd Najwyższy się nie dopatrzył.

Twierdzeniu skarżącej, że w niniejszej sprawie sąd odwoławczy rażąco naruszył przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., gdyż w stopniu niewystarczającym rozważył zarzuty i wnioski apelacji, przeczy w pierwszym

rzędzie argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze należycie ocenił zawarte w apelacji zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. przy ocenie wymienionych tamże dowodów przyjętych za podstawę ustaleń faktycznych, na których oparto skazanie oskarżonego za oba przypisane mu przestępstwa. Na kilkunastu stronach uzasadnienia Sąd ten przeprowadził ponowną, wszechstronną i szczegółową ocenę dowodów osobowych i dokumentów przekonująco wykazując, dlaczego dokonana przez Sąd I instancji ocena tych dowodów była prawidłowa i nie została skutecznie podważona przez apelującą. Podkreślić przy tym należy, że Sąd odwoławczy rozważając apelację obrońcy M. F. poprawnie pod względem logicznym, bez sprzeczności i niekonsekwencji przedstawił swój tok rozumowania. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zawartych w apelacji zarzutów i wniosków. Argumentacji tej skarżąca skutecznie nie podważa, gdyż nie przeciwstawia jej racjonalnych i przekonujących twierdzeń. Więcej, w istocie powtarza wywód apelacji, nie odnosząc się wprost do stanowiska Sądu odwoławczego. Wykazanie wadliwości przeprowadzonej w sprawie kontroli apelacyjnej, poprzez zakwalifikowanie uchybień jako rzekomo naruszających dyspozycje art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. nie może jednak ograniczać się wyłącznie do formalnego powołania tych przepisów w zarzucie kasacji i stworzenia pozorów nieprawidłowej kontroli odwoławczej, jeżeli z istoty zarzutu odczytywanej m.in. z jego uzasadnienia jednoznacznie wynika, że skarżący wyłącznie domaga się przeprowadzenia przez Sąd Najwyższy kolejnej, dublującej kontrolę apelacyjną, weryfikacji prawidłowości orzeczenia sądu I instancji bądź forsuje subiektywną interpretację wyników postępowania dowodowego. O obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu przepisu art. 457 § 3 k.p.k., gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie przedstawiona argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. Naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. będzie więc miało miejsce wówczas, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona

argumentacja będzie zawierała braki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2022 r., V KK 333/22).

W procedowaniu Sądu Okręgowego w Zielonej Górze nie sposób również doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Niezbędne wydaje się w tym miejscu przypomnienie, na co wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, że skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06). W omawianym przypadku Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych i zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd *a quo*. Wbrew twierdzeniom autorki kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd odwoławczy przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów. Skarżąca nie wykazała, podnosząc ten zarzut, aby Sądy orzekające w niniejszej sprawie dokonały oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów w sposób dowolny a nie swobodny. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga tymczasem wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik tej oceny.

Tym bardziej i to z powodów oczywistych nie mógł być uznany za skuteczny podniesiony w punkcie drugim kasacji zarzut naruszenia art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Wystarczającym w tym względzie będzie jedynie przypomnienie (bo Sąd Najwyższy na ten temat wypowiadał się już wielokrotnie), że te przepisy, co do zasady, a zwłaszcza w takim, jak w tej sprawie układzie procesowym, nie mogły stanowić podstawy zarzutu kasacyjnego. Sąd odwoławczy żadną miarą nie mógł ich naruszyć i to już dlatego, że ich nie stosował. Stawianie takich zarzutów w kasacji koliduje więc także z art. 519 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.

[PGW]

[ał]